

Sygn. akt VU 159/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2017 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Beata Łapińska

Protokolant stażysta Bożena Sobczyk

po rozpoznaniu w dniu 3 lutego 2017 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku S. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania S. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 22 stycznia 2016 r. sygn. (...)

- 1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje S. M. prawo do emerytury poczynając od dnia 18 stycznia 2016 roku,**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz S. M. kwotę 180,00 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygn. akt V U 159/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 stycznia 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił S. M. prawa do emerytury. Organ rentowy wskazał, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku nie udowodnił wymaganego 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. ZUS nadmieniał, że nie uwzględnił okresów zatrudnienia ubezpieczonego od dnia 1 czerwca 1973 roku do dnia 27 października 1974 roku oraz od dnia 27 października 1976 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku w Fabryce (...) jako pracy w szczególnych warunkach, ponieważ zgodnie ze świadectwem wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 31 sierpnia 2000 roku wnioskodawca wykonywał pracę na stanowisku ślusarza w sąsiedztwie stanowisk spawalniczych. Stanowisko to zaś nie zawiera się w wykazach A i B stanowiących załączniki do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

W odwołaniu z dnia 10 lutego 2016 roku ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do emerytury. W uzasadnieniu wnioskodawca wskazał, że w okresach od dnia 1 czerwca 1973 roku do dnia 27 października 1974 roku oraz od dnia 27 października 1976 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku wykonywał prace przy konstruowaniu stacji napędowych. Prace te wykonywał przy użyciu spawarki, palnika acetylenowo - tlenowego i szlifierki pneumatycznej.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. ZUS podniósł, że zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2008 roku, sygn. akt I UK 192/07 wykonywanie pracy przez pracowników zatrudnionych przy bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych nie mieści się w określeniu "prace przy spawaniu" wymienionych w wykazach A i B stanowiących załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

S. M., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 18 stycznia 2016 roku wniosek o przyznanie emerytury. Ubezpieczony nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

(dowód: wniosek o emeryturę k. 1-3 w aktach ZUS)

Na dzień 1 stycznia 1999 roku skarżący udowodnił staż ubezpieczeniowy wynoszący 28 lat, 3 miesiące i 20 dni, w tym 27 lat, 9 miesięcy i 1 dzień okresów składkowych oraz 6 miesięcy i 19 dni okresów nieskładkowych. Organ rentowy nie zaliczył wnioskodawcy do stażu pracy w szczególnych warunkach żadnych okresów.

(dowód: decyzja ZUS z dnia 22 stycznia 2016 roku, k. 10 akt emerytalnych)

W okresie od dnia 1 września 1970 roku do dnia 31 sierpnia 2000 roku S. M. był zatrudniony w Fabryce (...) Spółce Akcyjnej w pełnym wymiarze czasu pracy. W okresie od dnia 1 września 1970 roku do dnia 31 maja 1973 roku ubezpieczony był uczniem (...) Szkoły Zawodowej przy (...), a w okresie od dnia 1 czerwca 1973 roku do dnia 31 sierpnia 2000 roku zajmował stanowisko ślusarza.

(dowód: świadectwa pracy k. 7 akt emerytalnych)

W dniu 1 września 1970 roku Fabryka (...) zawarła ze S. M. umowę o szkolenie w zawodzie ślusarza.

(dowód: umowa z dnia 1 września 1970 roku w aktach osobowych wnioskodawcy)

W dniu 1 czerwca 1973 roku ubezpieczony uzyskał angaż na stanowisko ślusarza w oddziale (...), później (...). W okresie od dnia 27 października 1974 roku do dnia 26 października 1976 roku ubezpieczony pełnił czynną służbę wojskową i korzystał z dni wolnych po jej odbyciu. Z dniem 27 października 1976 roku wnioskodawca powrócił do pracy w Fabryce (...) na stanowisku ślusarza w wydziale (...). Kolejnymi potwierdzeniami zmiany uposażenia pracodawca ubezpieczonego wskazywał, że zajmował on stanowisko ślusarza w wydziale (...).

(dowód: karta obiegowa zmiany z dnia 1 czerwca 1973 roku, karta powołania do czynnej służby wojskowej, karta obiegowa zmiany z dnia 27 czerwca 1974 roku, umowa o pracę z dnia 25 października 1976 roku, karta obiegowa zmiany z dnia 27 października 1976 roku, potwierdzenia zmiany uposażenia: z dnia 4 kwietnia 1977 roku, z dnia 27 kwietnia 1977 roku, z dnia 15 września 1979 roku, z dnia 19 września 1979 roku, z dnia 12 sierpnia 1980 roku, z dnia 26 stycznia 1980 roku, z dnia 10 października 1981 roku, z dnia 29 lipca 1982 roku, z dnia 28 stycznia 1984 roku, z dnia 28 lutego 1985 roku, z dnia 3 sierpnia 1985 roku, z dnia 22 sierpnia 1986 roku, z dnia 7 sierpnia 1987 roku, z dnia 1 maja 1988 roku, z dnia 1 sierpnia 1988 roku, z dnia 15 czerwca 1989 roku, z dnia 11 sierpnia 1989 roku, z dnia 29 sierpnia 1989 roku, z dnia 21 maja 1990 roku, z dnia 4 października 1990 roku, z dnia 20 lutego 1991 roku, z dnia 20 grudnia 1991 roku, z dnia 30 stycznia 1992 roku, z dnia 21 września 1992 roku, z dnia 22 marca 1993 roku, z dnia 14 kwietnia 1994 roku w aktach osobowych wnioskodawcy)

Z dniem 1 sierpnia 1994 roku S. M. został przeniesiony do wydziału (...), gdzie również wykonywał obowiązki ślusarza. Stanowisko to ubezpieczony zajmował do rozwiązania stosunku pracy, to jest do dnia 30 września 2000 roku.

(dowód: karta obiegowa zmiany z dnia 23 lipca 1994 roku, angaż z dnia 1 sierpnia 1994 roku, potwierdzenia zmiany uposażenia z dnia 27 lipca 1994 roku, z dnia 1 kwietnia 1995 roku, z dnia 25 września 1995 roku, z dnia 24 maja 1996

roku, z dnia 23 kwietnia 1997 roku, z dnia 26 października 1998 roku, rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem z dnia 27 czerwca 2000 roku, karta obiegowa zmiany z dnia 31 sierpnia 2000 roku w aktach osobowych wnioskodawcy)

W okresie zatrudnienia w wydziale (...) (wcześniej (...)), to jest od dnia 1 czerwca 1973 roku do dnia 31 lipca 1994 roku wnioskodawca zajmował się budową konstrukcji stalowych do wielkogabarytowych urządzeń górniczych, takich jak przenośniki taśmowe, stacje napędowe, obudowy kopalniane, windy i klatki kopalniane. Niezbędne elementy takie jak blachy, ceowniki, płaskowniki, rury były przesyłane do wydziału (...) z wydziału przygotowawczego. Wnioskodawca składał ww. elementy zgodnie z rysunkiem technicznym, a następnie szepiał (wstępnie spawał) przy pomocy spawania elektrycznego (później elektrodami). Elementy, które nie pasowały do siebie, były dopalane do wymiaru za pomocą palnika acetylenowo -tlenowego, a następnie szlifowane przy pomocy szlifierki pneumatycznej. W końcowej fazie wnioskodawca usuwał przy pomocy palnika stężenia pomocnicze i szlifował konstrukcję. Zdarzało się, że wnioskodawca musiał przy pomocy wiertarki pneumatycznej wiercić otwory, aby połączyć urządzenie z kolejnymi elementami, a także nitować elementy przy pomocy nitownicy pneumatycznej. Wnioskodawca pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Innych czynności nie wykonywał.

(dowód: zeznania wnioskodawcy, nagranie od minuty 8:23 do minuty 17:19, zeznania świadka J. K., nagranie od minuty 26:16 do minuty 32:54, protokół z rozprawy z dnia 3 lutego 2017 roku, k. 22v - 23 akt sprawy)

Stanowisko pracy wnioskodawcy znajdowało się w niewielkiej odległości od stanowisk spawaczy i było oddzielone od nich kurtyną z blachy, która chroniła jedynie od światła. Zapylenie i zadymienie na stanowisku pracy wnioskodawcy było takie same jak na całej hali.

(dowód: zeznania wnioskodawcy, nagranie od minuty 12:27 do minuty 17:19, zeznania świadka J. K., nagranie od minuty 29:48 do minuty 32:54, protokół z rozprawy z dnia 3 lutego 2017 roku, k. 23 akt sprawy)

Pracodawca wystawił ubezpieczonemu w dniu 31 sierpnia 2000 roku świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, z którego wynika, że wnioskodawca w okresach od dnia 1 czerwca 1973 roku do dnia 27 października 1974 roku oraz od dnia 27 października 1976 roku do dnia 31 sierpnia 2000 roku na stanowisku ślusarza w sąsiedztwie stanowisk spawalniczych wymienionym w wykazie "A" dziale XIV poz. 12 pkt 18 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do Zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 roku w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach.

(dowód: świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 31 sierpnia 2000 roku, k. 8 akt emerytalnych)

Sąd Okręgowy zważył i ocenił co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 887 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 (tj. poniżej 65 lat dla mężczyzn). Art. 32 ust. 4 ww. ustawy stanowi zaś, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Stosownie do art. 184 ust. 1 wskazanej wyżej ustawy ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,

- ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

Okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Brak takiego świadectwa nie wyklucza jednak dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego. Stanowisko takie wielokrotnie zajmował również Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1996 roku, II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239 stwierdził, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.) dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami. Dodatkowo wskazać należy, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest bowiem dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., a tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast omawiane świadectwo traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej. Sąd, a także organ rentowy, są zatem uprawnione do weryfikacji danych zawartych w świadectwie wykonywania prac w warunkach szczególnych, wystawionym przez pracodawcę. Jeżeli świadectwo to zawiera dane, które nie są zgodne z prawdą, nie mogą na jego podstawie dokonać ustaleń, od których uzależnione jest prawo do świadczeń emerytalnych. To samo dotyczy ujawnienia okoliczności, że wskazane w zaświadczeniu pracodawcy stanowisko pracy wykonywanej w szczególnych warunkach nie figuruje w wykazie powołanym w tym zaświadczeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2004 roku, I UK 15/04, OSNP 2005/11/161).

Spór pomiędzy stronami, w związku z zarzutami podniesionymi przez wnioskodawcę w odwołaniu, ograniczał się do faktu, czy ma on wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, w dniu 12 stycznia 2015 roku ukończył 60 lat i nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Dokonując ustaleń w zakresie rodzaju prac wykonywanych przez wnioskodawcę w okresie od dnia 1 czerwca 1973 roku do dnia 31 lipca 1994 roku Sąd oparł się na zeznaniach świadków J. K. i Z. W. oraz zeznaniach samego wnioskodawcy.

Z zeznań powyższych wynika, jakie konkretnie prace wnioskodawca wykonywał we wskazanych wyżej okresach. Nie ma w nich sprzeczności, są one logiczne i spójne i korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Organ rentowy nie przedstawił zaś w toku postępowania żadnych dowodów, które pozwoliłyby na podważenie wiarygodności złożonych zeznań.

Będąc zatrudnionym w Fabryce (...) S.A. w P. wnioskodawca w okresie od dnia 1 czerwca 1973 roku do dnia 31 lipca 1994 roku pracował w wydziale (...), w którym składał elementy do wielkogabarytowych urządzeń górniczych (np. wież górniczych.). Elementy te, takie jak np. blachy, rury, płaskowniki były przesyłane do wydziału (...) z wydziału przygotowawczego. Wnioskodawca składał ww. elementy zgodnie z rysunkiem technicznym, a następnie szepiał przy pomocy spawania elektrycznego. Elementy, które nie pasowały do siebie, były dopalane do wymiaru za pomocą palnika acetylenowo - tlenowego, a następnie szlifowane przy pomocy szlifierki pneumatycznej. W końcowej fazie wnioskodawca usuwał przy pomocy palnika stężenia pomocnicze i wygładzał je szlifierką. Zdarzało się też, że ubezpieczony korzystał z wiertarki i nitownicy pneumatycznej. Dodać należy, iż stanowisko pracy wnioskodawcy znajdowało się w niewielkiej odległości od stanowisk spawaczy i było oddzielone jedynie prowizoryczną kurtyną z blachy.

Mając powyższe na względzie, nie powinno budzić wątpliwości, że wnioskodawca wykonywał w spornych okresach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace wymienione w Wykazie A, Dziale XIV, poz. 12 (prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym), Dział III poz. 78 (szlifowanie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne) oraz Dział XIV, poz. 18 – prace polegające na obsłudze urządzeń i narzędzi wibracyjnych lub uderowych (praca przy obsłudze wiertarek pneumatycznych).

Bez wpływu na powyższe pozostaje fakt, że stanowisko ślusarza nie jest wymienione w wykazie A i B do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. O zakwalifikowaniu danej pracy do prac wykonywanych w warunkach szczególnych decyduje nie nazwa stanowiska pracy, a rodzaj wykonywanych czynności (por. chociażby uzasadnienie Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2011 roku, I UK 393/10, LEX Nr 950426). Z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika zaś, iż wszystkie prace wykonywane przez wnioskodawcę w spornych okresach, mimo że był zatrudniony na stanowisku ślusarza, były pracami w warunkach szczególnych.

W świetle materiału dowodowego zebranego w sprawie należało stwierdzić, iż zakład pracy w wystawionym wnioskodawcy świadectwie pracy w warunkach szczególnych nie sprecyzował wyczerpująco rodzaju wykonywanej przez wnioskodawcę pracy zgodnie z załącznikiem A do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. Ustaleń w tym zakresie Sąd dokonał w oparciu o zeznania świadków i wnioskodawcy. Z dowodów tych wynika, że do podstawowych obowiązków ubezpieczonego należało spawanie i cięcie metali, a także szlifowanie i polerowanie mechaniczne oraz obsługa wiertarek pneumatycznych. Dopuszcza się uznanie za wykonujących pracę w szczególnych warunkach tych pracowników, których pełny wymiar czasu pracy zajmował nie jeden rodzaj pracy w szczególnych warunkach, lecz również inne prace określone w poszczególnych pozycjach działów wykazu załącznika do rozporządzenia. Pracownik, który u jednego pracodawcy w tym samym czasie (okresie) wykonywał różne rodzaje pracy w szczególnych warunkach (wymienione w załączniku do rozporządzenia z 8 lutego 1983 r. – wykaz A), stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, nie powinien być pozbawiony uprawnienia do zaliczenia tego okresu do zatrudnienia w

szczególnych warunkach wymaganego do emerytury na podstawie art. 32 ust. 1, 2 i 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (por. wyrok SN z dnia 27 stycznia, sygn. akt II UK 103/11)

W świetle powyższego zasadne było zatem przyjęcie, że wnioskodawca wykonywał w okresie od dnia 1 czerwca 1973 roku do dnia 31 lipca 1994 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace w warunkach szczególnych, z uwzględnieniem okresu służby wojskowej, albowiem po jej odbyciu powrócił na tożsame stanowisko w tym samym zakładzie pracy. W tym zakresie wskazać należy, że art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 roku o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 roku) stanowił, że okres odbytej zasadniczej lub okresowej służby wojskowej zalicza się do okresu zatrudnienia, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem, pracownikom, którzy po odbyciu tej służby podjęli zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym byli zatrudnieni przed powołaniem do służby, albo w tej samej gałęzi pracy. Od 1 stycznia 1975 roku wskazany przepis otrzymał natomiast treść, zgodnie z którą czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby.

Żadnego wpływu na takie ustalenia Sądu nie ma powoływany przez organ rentowy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2008 roku, sygn. akt I UK 192/07, który dotyczy odmiennego stanu faktycznego. Mianowicie ubezpieczony w rozpoznawanej przez Sąd Najwyższy w ramach skargi kasacyjnej sprawie pracował na tokarkach, frezarkach i gilotynach w różnych miejscach hali produkcyjnej, co w żadnym stopniu nie nawiązuje do realiów przedmiotowej sprawy.

W związku z tym, że wykazany przez wnioskodawcę wyżej wymieniony okres pracy wynosi więcej niż wymagane 15 lat, nie było potrzeby dokonywania dodatkowych ustaleń na okoliczność zatrudnienia skarżącego w wydziale (...). Zgromadzony w toku przedmiotowego postępowania materiał dowodowy nie pozwala bowiem jednoznacznie określić jakie czynności w okresie od dnia 1 sierpnia 1994 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku wykonywał ubezpieczony. S. M. nie wskazał żadnego świadka, który mógłby potwierdzić, że skarżący faktycznie świadczył pracę w warunkach szczególnych. Nie może to jednak rodzić niekorzystnych skutków dla wnioskodawcy, albowiem wykazał on, że świadczył obowiązki wymienione w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku przez co najmniej 15 lat.

Wobec powyższego wykazane przez wnioskodawcę okresy pracy w warunkach szczególnych wynoszą więcej niż 15 lat. Dlatego stwierdzić należało, iż spełnia on wszystkie wymagane prawem warunki do uzyskania prawa do emerytury zgodnie z art. 32 ust. 1 w zw. z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. oraz przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804)